

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Jacqueline Wilson
The Story of Tracy Beaker

© Jacqueline Wilson 1991, 2009.

David Higham

© za srpski jezik Odiseja

www.jacquelinewilson.co.uk

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Education and Culture DG

Culture Programme

Džeklin Vilson

Priča o Trejsi Biker

S engleskog prevela
Marija Vukosavljević

Beograd, 2012.

Moja knjiga o meni

O MENI

Moje ime je Trejsi Biker.

Imam 10 godina i 2 meseca.

Moj rođendan je 8. maja.

Nije uopšte fer, pošto je istog dana rođendan i onom
tupavom Piteru Ingamu, pa dobijemo samo jednu rođen-
dansku tortu za oboje. I kad sečemo tortu moramo da za-
jedno držimo nož. Što znači da svako od nas ima samo
pola želje. Zamišljanje želja je ionako za
klince. Nikad se ne ispune.

Rođena sam u nekoj bolnici negde.

Bila sam mnogo slatka beba, ali sam garant kmečala
kao luda.

Visoka sam _____ cm. Ne znam. Probala
sam da se izmerim lenjirom, ali mi se stalno

mrdao i nisam mogla lepo da dohvatim. A neću da pitam drugu decu da mi pomognu. Ovo je moja privatna knjiga.

Teška sam _____ kg. Ne znam ni to. Dženi ima vagu u kupatilu, ali neku koja ne pokazuje težinu u kilogramima nego u funtama. Sigurno nemam mnogo. Ja sam žgoljavica.

Moje oči su crne i kad zaškiljim kako umem izgledam skroz opasno, kao prava veštica. Baš bih volela da budem veštica, pa da izmišljam raznorazne neverovatno zle čini, i da zamahnem štapićem i — CAP — sve Luizine zlatne kovrdže otpadnu, i — CAP — šašavi piskavi glas Pitera Ingama postane još šašaviji i piskaviji i izrastu mu brčići i dugačak rep, i — CAP... nema više mesta ovde, a još gomila svakvih **CAPOVA** mi se vrzma po glavi.

Moja kosa je plava, dugačka i kovrdžava. Foli-ram. Imam crnu, čupavu kosu koja stalno štrči na pogrešnu stranu.

Moja koža je bubuljičava kad se nakrkam slatkiša.

Ovde zalepi svoju sliku.

Nisam stvarno vrljava. Samo sam se kreveljila na slici.

Počela sam da pišem u ovu svesku ne znam kada. Koga briga koji je datum? U školi uvek moraš da stavljaš datum. Bilo mi je toga preko glave, pa sam jednom u radnu svesku upisala 2091. godina, i pisala sam o raketama, svemirskim brodovima i čudovištima koja su sišla s Marsa i razmislila se po celoj planeti da nas sve pojedu, kao da smo svi prozujali sto godina direktno u budućnost. Ne da se učiteljica iznervirala!

JOŠ NEŠTO O MENI

Šta volim

Moj srećan broj je 7. Ma da, a što me onda nije uzela neka fenomenalna, bogata hraniteljska porodica kad sam imala sedam godina?

Moja omiljena boja je crvena kao krv, čuvajte se, ha-ha.

Moja najbolja drugarica je _____

Pa, imala sam ih koliko hoćeš, ali je Luiz počela da se druži s Martom, pa sad nemam nikoga. Samo trenutno.

Volim da jedem SVE. Najviše od svega volim rođendansku tortu. Ma bilo kakvu tortu. I šarene bombonice smartis i mars čokoladice i velike kese kokica i žele bombone u obliku pauka, i sladoled u kornetu i big mek s pomfritom i milkšejkom od jagoda.

Moje omiljeno ime je Albertina. Tako se zvala jedna medena beba u drugom domu za decu. Stvarno je bila preslatko dete, imala je fantastičnu kosu pa sam joj stalno plela sitne kikice, i sigurno ju je ponekad zbolelo ali nikad nije zaplakala. Stvarno me je volela, mala Albertina. Našla je hraniteljsku porodicu za tren oka. Preklinjala sam njene nove mamu i tatu da je dovode da me vidi, ali je nikad nisu doveli.

Volim da pijem crno pivo iz krigle. Šalim se. Stvarno sam jednom gucnula pivo, al' mi se uopšte nije svidelo.

Najviše volim da se igram šminkanja. Luiz i ja smo jednom pozajmile malo šminke od Adele, pošto ona ima toga na tone. Luiz je pomalo dosadna, samo je htela

da se dotera i bude lepa. Ja sam se maskirala u strava vampira, oči su mi bile zle i osenčene a kapljice krvi su mi se slivale niz bradu. Ne da su se klinци isprepadali!

Moja omiljena životinja je _____

Pa, u Domu imamo zeca koji se zove Salata, ali je nekako sav mlitav, kao i njegovo ime. Nikad se ne podigne na zadnje noge da te lizne od ljubavi kao pas. Mislim da bih volela da imam rotvajlera — a onda bi svim mojim neprijateljima bilo bolje da se PAZE.

Moj omiljeni televizijski program su horor fil-
movi.

Najviše od svega volim da budem sa mojom
mamom.

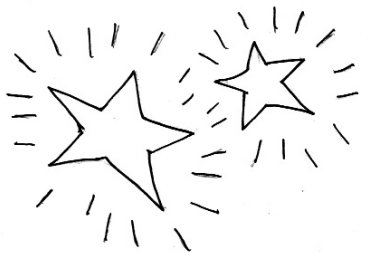

Šta ne volim

Ne volim ime Marta. Luiz. Piter. Ma, ima go-
mila imena koja ne podnosim.

Ne volim da jedem paprikaš. Naročito kad u njemu
ima velikih masnih grudvi. Ranije sam bila u hranitelj-
skoj porodici kod neke teta Pegi, a ona je užasno ku-
vala. Stalno je pravila ljigavi paprikaš koji je ličio na
istopljenu povraćku, i morali smo da pojedemo sve, do
poslednje mrvice. Bljak.

Najviše od svega mrzim Martu. Onog Grozomornog
Gorilu. I to što ne vidam mamu.

MOJA PRAVA PORODICA

Zalepi ovde sliku sa svojom porodicom.

Ovo je slika kad sam bila beba. Vidite, stvarno sam bila slatka tada. A ovo je moja mama. Ona je prelepa. Volela bih da više ličim na nju.

Članovi moje prave porodice su moja mama. Ja nemam tatu. Živela sam s mamom kad sam bila mala i bilo nam je super, ali onda je ona našla dečka, tog Grozomornog Gorilu, i ja sam ga mrzela, a mrzeo je i on mene, i lemao me je, pa su zbog toga morali da me stave pod starateljstvo države. Nije ni čudo što ga je mama oterala.

Moja prava porodica stanuje u _____
Nisam sigurna gde tačno sad živi moja mama, pošto ona mora često da se seli jer se smori kad predugo živi na istom mestu.

Broj telefona je _____
Pa, ne znam ga, logično, je l' tako? Smešno mi je kad se setim kako sam u školskoj igraonici uvek vucarala onaj telefon-igračku sa sobom i pretvarala se da telefoniram mami. Stalno sam dugo, dugo razgovarala s njom. To je sve bilo kobajagi, naravno, ali tad sam imala samo pet godina, i ponekad mi je delovalo skroz stvarno.

Šta mi se sviđa u mojoj pravoj porodici Sviđa mi se moja mama zato što je lepa i zabavna i zato što mi donosi super poklone.

MOJA HRANITELJSKA PORODICA

Nema svrhe da popunjavam ovaj deo. Trenutno nemam hraniteljsku porodicu.

Bila sam u dve. Prvo sam bila kod teta Pegi i čika Sida. Nisam ih baš naročito volela i nisam se slagala s drugom decom u njihovoj kući, pa me je bilo baš briga kad su me se otarasili. Neko vreme sam bila u domu za nezbrinutu decu, a onda me je uzeo drugi par, Džuli i Ted. Njih dvoje su bili mladi i simpatični, ponašali su se kao da su mi ortaci, kupili su mi bicikl i mislila sam da će sve biti super, pa sam prešla kod njih i bila sam skroz dobra i poslušna i mislila sam da ću ostati kod njih sve dok moja mama ne dođe da me uzme zauvek, ali onda... Ne želim da pišem o tome. Završilo se tako što sam izletela naglavačke **IAKO NISAM UOPŠTE BILA KRIVA**. Toliko sam se naljutila da sam razlupala bajk, pa više nemam čak ni njega. Sad sam u novom domu za nezbrinutu decu i reklamir-

rali su me u novinama, ali nije bilo baš mnogo onih koji su zainteresovani da me prihvate, i sad mi se čini da već postaju pomalo očajni. Ma, ko ih šiša. Ionako očekujem da će moja mama uskoro doći po mene.

MOJA ŠKOLA

Moja škola se zove Osnovna škola Kingli. To mi je već četvrta škola u koju idem. Ova je OK. Valjda.

Moja učiteljica se zove Šeron Braun. Ona se ljuti kad je zovemo Šeron.

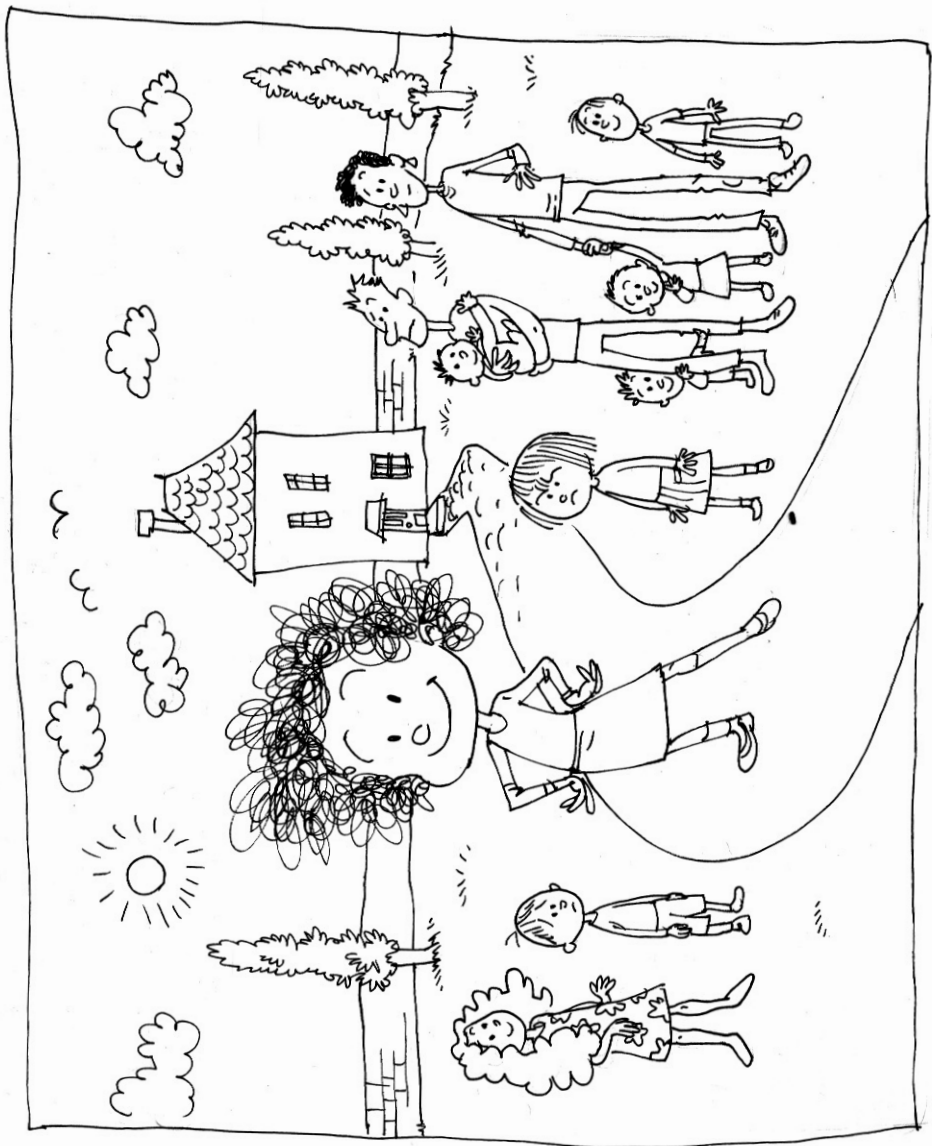
Predmeti u školi Pisanje priča. Matematika. Fizičko. Likovno. Sve i svašta. A stalno pravimo i neke projekte, samo što ja nikad nemam sve što mi treba ovde u Domu, pa ne mogu ništa da napravim kako treba i da dobijem zvezdicu.

Najviše volim da pišem priče. Napisala sam gomilu priča, a nacrtala sam i slike za njih. Od nekoliko priča

napravila sam knjige. Za malu Albertinu napravila sam specijalnu knjižicu za klince sa krupnim štampanim slovima i slikama svega što ona najviše voli, na primer MEDA i SLADDOLED i TVOJA OMILJENA DRUGARICA TREJSI.

Takođe volim Likovno. Bojimo temperama. Imamo tempere i u Domu, ali ovde začas postanu gnjecave, zgrušane i zamazane, a četkice nam nisu nizašta. U školi imaju dobre. Dvo sam juče naslikala. Da sam ja nastavnica, dala bih mi zlatnu zvezdicu. Dve zlatne zvezdice.

Moje odeljenje je treće jedan.

U mom odeljenju su Ne mogu da nabrojim imena svih učenika, ostala bih ovde celu noć. Još im nisam svima ni popamtila imena. Nema neke vaje da sklapam prijateljstva kad očekujem da ću se uskoro preseliti.

Drugi nastavnici Oh, svi su daveži. Ko da bi neko voleo da piše o njima.

U školu idem minibusom. Tako sva deca iz domova idu u školu. Više bih volela da se vozim kolima ili da sama prošetam, ali to nam ne dozvoljavaju.

Put do škole traje sat i ____ minuta. Zависи. Ponekad nam treba sto godina, zato što mala deca ne mogu da pronađu pernice a starija pokušavaju da zbrišu, pa moramo da čekićamo dok se svi ne potrpfamo u kombi.

Šta mi se ne sviđa u školi Tamo svi nose sive stvari,
to im je uniforma, a ja imam samo teget stvari iz
prethodne škole. Nastavnici znaju zašto, pa mi ne
prave probleme, ali druga deca stalno bulje u mene.

**OTKAD SE DRŽAVA
BRINE O MENI...**

Moja socijalna radnica se zove Elenor, i pone-
kad je pravi smor, ha-ha.

Razgovaramo o svim mogućim i nemogućim
dosadnim stvarima.

Ali ja ne volim da pričam o svojoj mami. Ne sa Elenor.
Šta ja mislim o mojoj mami, to je moja privatna stvar.

DA SAM...

starija, ja bih živila u nekoj stvarno supermo-
dernoj kući, sasvim sama, i imala bih sopstvenu ogromnu
spavaću sobu punu lično mojih stvari, specijalne
krevete na sprat samo za mene tako da uvek dobijem
gornji, i jedan budilnik sa Mikijem Mausom, isti kao
Martin, i svoj sopstveni džinovski komplet tempera,
a imala bih i flomastere, i nikom ih ne bih pozaj-
mila da ih ne upropaste i imala bih svoj sopstveni
televizor, i stalno bih ja birala koji program
hoću da gledam, i ostajala bih budna do posle
ponoći svake noći, i jela bih u Mekdonaldu
svakog svakcijatog dana i imala bih neka velika
brza kola da mogu da odjurim da posetim
mamu kad god poželim.

policajac, ja bih uhapsila Grozomornog Gorila i zaključala bih ga u zatvor zauvek.

mače, ja bih пустиla da mi porastu veoma dugačke kandže i oštri zubi i grebla bih i grizla svakog, pa bi me se oni strašno plašili i radili bi sve što im kažem.

doživela da se neko dere na mene, ja bih se izdrala na tog nekog istom merom.

nevidljiva, ja bih špijunirala ljude.

veoma visoka, ja bih gazila ljude svojim ogromnim stopalima.

mного bogata, ja bih kupila sebi kuću i onda...
Pa taj deo sam već odradila. već mi je dosadilo sve ovo.

šta li je na sledećoj strani?

MOJA PRIČA

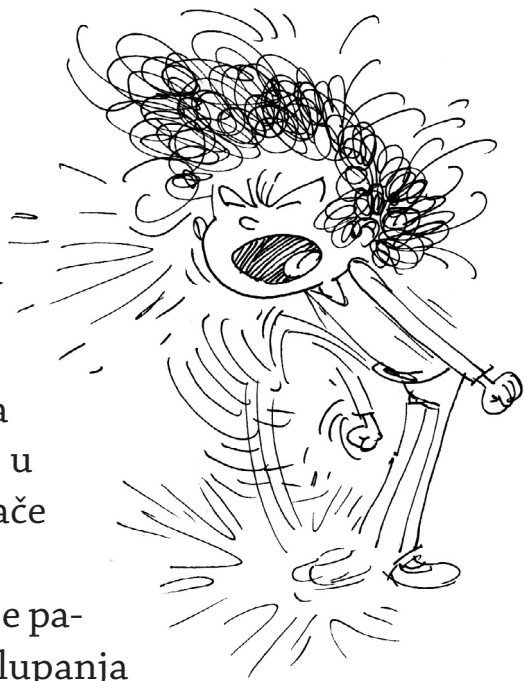
Ovde napiši svoju priču

PRIČA O TREJSI BIKER

Bila jednom jedna devojčica koja se zvala Trejsi Biker. Pih, ovo zvuči glupavo, kao početak neke srceparajuće bajke. Bajke ne podnosim. Sve su iste. Ako si mnogo dobra i mnogo lepa, ako imaš dugu kosu sa zlatnim loknama onda ti, posle malo čišćenja pepela ili dremke u palati punoj paučine, dođe neki princ pa živite srećno do kraja života. Sve je to fino i krasno ako si dobrica dobić i ako super izgledaš. Međutim, ako si nevaljala i ružna onda nemaš ama baš nikakve šanse, ma koliko da se trudiš. Daju ti neko tupavo ime, na primer Rumpelstiltskin, niko te ne poziva na žurke i niko ti nikad nije zahvalan, čak ni kad nekom učiniš ihahaj ogromnu uslugu. Pa naravno da odlepiš

od takvog postupanja prema tebi. Od besa lupiš nogom o pod i smesta propadneš kroz podne daske ili vrištiš kao pomahnitala a onda te zaključaju u neku kulu i zafrljače ključ.

I u mom slučaju je palo malo besnog lupanja nogom i vrištanja.

Zaključavali su me zilion puta. Jednom su me držali zaključanu ceo dan. I celu noć. To je bilo u prvom domu, kad nisam htela da se smirim jer sam očajnički tražila svoju mamu. Bila sam baš mala tada, ali su me ipak zaključali. Ne foliram vas. Doduše, tu i tamo umem da složim priču. Koja fora, teta Pegi mi je tada govorila *ne pričaj bajke*.

Na primer, kad kažem nešto tipa: „Zamisli šta je bilo, teta Pegi! Sad sam sreła mamu u

dvorištu, provozala me je malo, ima ganc nova sportska kola, svratile smo i do tržnog centra pa mi je kupila ogromnu bočicu parfema, specijalno samo za mene, znaš onaj fensi, isti kao onaj što je tebi čika Sid poklonio za rođendan, i tumbala sam nešto oko njega kad smo se igrali ćorave bake i bočica se nekako prevrnula, i sve se prosulo po meni, sigurno si primetila, samo što je ovo moj parfem a ne tvoj. Nemam pojma šta je bilo s tvojim. Mislim da ga je neko drugo dete maznulo.”

Znate već, takve stvari. Džaba sam ja bila mrtva ozbiljna i zvučala ubedljivo, teta Pegi nikad nije htela ni da me ljudski sasluša. Samo bi odmahнула glavom i sva zajapurena od besa dreknula, „Jaoj, Trejsi, nevaljalice jedna, opet pričaš bajke”. Pa bi me odalamila.

Majke u hraniteljskim porodicama ne bi uopšte trebalo da te mlata. Rekla sam Elenori da me teta Pegi lema, a Elenor je samo uzdahнула i rekla, „Pa, Trejsi, ti ponekad i tražiš batine”. Što je čista laž. Nikada u životu nisam rekla: „Teta Pegi, molim te, da li bi mogla da me jednom dobro opaučiš?” A ne da boli kad te ona

odalami, namerno udari baš tamo gde najviše peče, na zadnjoj strani butine. Ma, ni trunčice nisam volela tu teta Pegi. Da sam u nekoj pravoj bajci, urekla bih je. Da joj naraste ogromna bradavica na vrhu nosa? Da joj žabe i punoglavci ispadaju iz usta svaki put kad pokuša da progovori? Ne, ne, smisliću nešto bolje. Da joj ne prestano, do kraja života, iz nosa vise ogromni slinci koji neće da se skinu ma koliko puta izduvala nos, a kad god pokuša da progovori da joj izleti onaj odvratni glasni *nepristojni zvuk*. Strava!

Oh, bože. Ne možeš ih pobediti. Elenor, moja glupava socijalna radnica, sedela je pored mene kad sam počela da pišem *Priču o Trejsi Biker*, i kad me je spopao napad kicotanja dok sam izmišljala genijalne kletve za teta Pegi, Elenor je sva iznenađena pitala: „Šta je smešno, Trejsi?”

Rekla sam joj: „Gledaj svoja posla”, a ona je rekla: „Dobro sad, Trejsi”, i pogledala šta sam napisala, što je pomalo nevaspitano pošto bi ove naše sveščice, navodno, trebalo da budu skroz privatne. Uzdahnula je kad je stigla do

dela sa teta Pegi i rekla: „Stvarno, Trejsi!”, a ja sam njoj rekla: „Da, stvarno, Elenor”. Onda je ona opet uzdahnula i nekoliko trenutaka mrdale su joj se usne. Tako ona uvek duboko udahne i odbrojava do deset. Svi socijalni radnici to rade kad je neko dete nezgodno. Ispada da Elenor strašno mnogo broji kad je sa mnom.

Kad je stigla do deset, osmehnula mi se onim njenim širokim lažnim osmehom. Ovako.

„Slušaj sad, Trejsi”, rekla je Elenor. „Ovo je tvoja specijalna knjižica o tebi, nešto što ćeš večno čuvati. Nećeš valjda da je pokvariš nekim glupavim bezobrazlucima?”

„Radi se o mom životu, a on do sada nije bio baš naročito specijalan, je l' tako, pa prema tome, što ne bih pisala šta god hoću, pa makar i gluposti?“ – odgovorila sam.

Ponovo je uzdahnula, samo ovaj put saosećajno, zagrlila me i rekla: „Hej, znam da ti je bilo mnogo teško, ali ti *jesi* nešto posebno. Znaš to, je l' tako?“

Odmahnula sam glavom i pokušala da se izmigoljim iz njenog zagrljaja.

„Jesi, Trejsi, jesi. Ti si nešto stvarno posebno“, rekla je Elenor privlačeći me bliže sebi.

„Ako sam baš toliko super i posebna, kako to da me niko neće?“ – pitala sam.

„Oh, bože, znam da si se strašno razočarala kad je i u drugoj porodici sve ispalo naopako, znam dušo moja, ali ne smeš da mi budeš mnogo utučena. Pre ili kasnije naći ćemo ti savršen smeštaj.“

„Neku fenomenalnu bogatu porodicu?“

„Možda neku porodicu. A možda i neku osobu koja živi sama, ako se pojavi neko zaista prikladan.“